

[Indenrigsministeren]

ringen og Kommunernes Landsforening indgik den 27. september 1990. Lovforslagene udgør således en helhed, hvis enkelte dele forudsætter, at de øvrige dele gennemføres.

Nærværende lovforslag omfatter punkterne i det samlede lovkompleks vedrørende kommunal budgetgaranti.

Om budgetgarantien hedder det i aftalen med Kommunernes Landsforening:

»Regeringens aktiveringspolitik vil kunne føre til, at kommunerne vil få ansvaret for en større personkreds, end de har efter de gældende regler. Indførelsen af medfinansiering af udgiften til førtidspension for de under 60-årige vil endvidere give kommunerne økonomisk medansvar for dele af udgifterne til en i de seneste år kraftigt voksende befolkningsgruppe.

De foreslåede ændringer aktualiserer endvidere spørgsmålet om kontanthjælpsudgifternes konjunkturfølsomhed.

Kommunernes Landsforening og regeringen er derfor enige om at foreslå en kommunal budgetgaranti vedrørende udviklingen i de samlede kommunale udgifter til kontanthjælp og førtidspension.«

Lovforslagets bestemmelser vedrørende en kommunal budgetgaranti har til formål at sikre, at de kommunale budgetter ikke påvirkes af ændringer i antallet af kontanthjælpsmodtagere, herunder modtagere af ungdomsydelse samt aktiverede kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister og personer i arbejdstilbud i kommunerne, idet udviklingen i antallet af personer i disse grupper til en vis grad bestemmes af konjunkturerne og kun i begrænset omfang kan styres af kommunerne.

Med forslaget påtager staten sig således det finansielle ansvar for ændringer i de kommunale udgifter til visse overførselsindkomster samt aktiverende foranstaltninger i forbindelse med konjunkturudviklingen.

Budgetgarantien indebærer, at kommunerne over statstilskuddet under ét kompenseres for generelle udgiftsstigninger. Omvendt reduceres statstilskuddet ved et generelt fald i udgifterne.

Budgetgarantien opgøres på grundlag af ændringerne i forhold til 1990. De beregnes for det enkelte år som den procentvise ændring i antallet af personer m.v. i hver af de nævnte grupper ganget med udgiften til disse året før og opregnet med satsreguleringsprocenten. For så vidt

angår aktiverede kontanthjælpsmodtagere og førtidspension opgøres budgetgarantien dog direkte ud fra de kommunale regnskaber.

Regulering af statstilskuddet vedrørende budgetgarantien vil efter lovforslaget ske første gang i forbindelse med fastsættelsen af tilskuddet for 1992.

Ifølge aftalen af 27. september 1990 skal der for 1992 og 1993 med Kommunernes Landsforening aftales en beregningsmetode med henblik på at begrænse de byrdefordelingsmæssige udsving mest muligt under hensyn til bibeholdelse af aktiveringstilskyndelsen.

Idet jeg i øvrigt henviser til det foreliggende lovforslag og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af den sociale styrelseslov og lov om social pension m.v. (Omlægginger af regler om tilkendelse af førtidspension, refusionssatser og ankestrukturen m.v.).

(Lovforslag nr. L 62).

Lovforslaget er i det væsentlige identisk med lovforslag nr. L 64, der blev fremsat af den tidligere socialminister under Tingets 1. samling, og som nåede at blive førstebehandlet den 15. november 1990. Jeg er naturligvis helt opmærksom på de bemærkninger, der fremkom under 1. behandling. Forslaget blev overvejende positivt modtaget, men der var også nogle punkter, der var genstand for kritik. Derfor vil jeg gerne understrege, at jeg er åben over for en drøftelse af forslaget. Fremsættelsen af det stort set uændrede lovforslag skal altså ikke tages som udtryk for manglende forhandlingsvilje.

Når dette er sagt, vil jeg gerne slå fast, at det, der bærer dette lovforslag, er ønsket om at fremme den aktiverende, arbejdsmarkedsrettede indsats. Lovforslagets hensigt er at tilrettelægge den offentlige indsats på en sådan måde, at de relevante muligheder for den enkelte tilvejebringes og afprøves.

Via decentralisering og dermed fremme af nærhedsprincippet kan fundamentet for den bedst mulige indsats grundlægges. Derfor er det også nødvendigt, at tilkendelseskompetencen vedrørende førtidspension m.v. udlægges til kommunerne.